

[Alvilda Larsen.]

allerede i mange Aar, og Forslaget vil ogsaa uden Tvivl faa en god Modtagelse.

Som Forholdene har været hidtil — og dette Lovforslag tager jo Sigte paa at løse en Del af de Problemer, der bestaar —, har det efter min Mening været en Ironi at smigre os selv med at kalde dette Aarhundrede for Børnets Aarhundrede. Det burde ikke være saadan, at man kun beskæftiger sig med Børnenes Problemer, fordi en ond Samvittighed siger en, at nu kan det simpelt hen ikke udskydes længere. Børnenes Sag bør være en Hjertesag. Og da det er bedre og lettere at forebygge end at helbrede, skal man ikke smaaligt tænke paa, om det nu er noget, der er Raad til. Der skal være Raad til at sikre Børnene lyse og lykkelige Opvækstvilkkaar. Spørgsmaalet om Menneskenes Udvikling til gode Samfundsborgere er jo ikke uafhængigt af Starten og Opvækstbetingelserne her i Livet. Derfor kan Spørgsmaalet heller aldrig nogen Sinde blive, om vi har Raad til at gøre noget for Børnene; Spørgsmaalet er kun, om vi har Raad til at lade være.

Til Lovforslaget vil jeg sige, at der selvsagt ikke kan være nogen Tvivl om, at de Forhøjelser af Bevillingerne til den forebyggende Børneforsorg, som Forslaget tilsligter at yde, er berettigede; helt tilstrækkelige er de dog ikke. Der har i mange Aar været en Folkestemning, som forlangte Børnehaver- og Vuggestueproblemet løst, og de forhøjede Statstilskud, der her er Tale om, vil i hvert Fald bidrage til en Løsning. Det er ikke ukendt for nogen, at der har været en forfærdelig Mangel paa Børnehaver og Vuggestuer, og de, der findes, er frygtelig overfyldte. Det maa man ogsaa have Opmærksomheden henvendt paa, fordi overfyldte Børnehaver kun kan blive til Skade for Børnene, idet der her ikke kan blive Tale om nogen som helst pædagogisk Virksomhed, hvilket ogsaa maa være utilfredsstillende for de Mennesker, der har Lysten dertil og har bekostet Uddannelsen for at have med Børnene at gøre. Lederne af Børnehaver og Vuggestuer har i Aarevis maattet sige nej til Henvendelser fra Hundredevis af fortvivlede Mødre netop om Anbringelsen af Børnene, medens de var paa Arbejde. Jeg vil gerne understrege det, som har været sagt — jeg tror, det var den højtærede Arbejds- og Socialminister selv, der sagde det i sin Forelæggelsestale —, at Kvinder er blevet nægtet Hjælp fra deres respektive Arbejdsløshedskasser, naar de har nægtet at tage Arbejde med den Begrundelse, at de ikke kunde faa anbragt

deres Børn og derfor ikke kunde tage Arbejdet.

Jeg finder det trist, at Statens Tilskud til dette Formaal bl. a. gøres afhængigt af det Tilskud, som Kommunerne yder. Saadan har det været hidtil, men det gør ikke Sagen bedre. Jeg er ikke sikker paa, at det i Fremtiden kan forsvares at opretholde dette Forhold. Det betyder, at de karrige Kommuner eller de Kommuner, som ikke forstaar deres Pligt til at yde noget til en saa vigtig Sag, fortsat kan lade være med at yde noget. Bestemmelsen rammer paa den Maade Børnene, medens der i Virkeligheden burde findes et eller andet Middel til at paalægge Kommunerne at opføre og indrette de Institutioner, der er Behov for.

Det er meget nødvendigt at oprette nye Institutioner, først og fremmest Børnehaver og Vuggestuer. Lederen af den udmærkede Institution „Saxoly“ har for nylig udtalt, at hvis man alene paa Vesterbro vilde oprette paa een Dag 10 nye Børnehaver og Vuggestuer, vilde de den selvsamme Dag allerede være overfyldt.

Der er et Forhold, jeg ikke rigtig forstaar. Ifølge Forsorgsloven gives der Adgang til at yde Statstilskud med indtil 50 pCt. af de tilskudsberettigede Driftsudgifter, og i Bemærkningerne til Lovforslaget siges det saa, at Bevillingsmyndighederne har været noget tilbageholdende med at yde Tilskud, fordi Kommunerne ikke havde opfyldt deres Forpligtelser. Men for Københavns Kommune forstaar jeg, at det er saadan, at den har opfyldt sine Forpligtelser. I København har der imidlertid aldrig været ydet mere end højst 30 pCt., normalt 25 pCt., medens Loven i Virkeligheden giver Hjemmel for at yde indtil 50 pCt. Her er det altsaa Staten, der ikke har ydet, hvad den havde Ret til. Jeg nævner det, fordi det maa være af stor Betydning for Institutionerne i København at vide, om de nu faar de 70 pCt. ifølge det her foreliggende Lovforslag, eller de først nu opnaar de 50 pCt., som de var berettigede til ogsaa tidligere. Jeg vilde meget gerne vide lidt om det. Københavns Kommune har ydet 25 pCt. hidtil og skal nu yde 30 pCt.; de 5 pCt. mere vil derfor ikke være nogen større Ændring.

Jeg mener ogsaa, som det har været sagt fra anden Side, at de 70 pCt. absolut maa være et Minimum, hvis Institutionerne paa nogen Maade skal være i Stand til at betale rimelige Lønninger til Personalet. Det er en meget vigtig Sag. I Øjeblikket er der langtfra uddannet Personale nok, og Tilgangen til Faget er meget ringe, netop